

Zuid-Afrika - Namibia, april 2013

Zondag, 7 april

Rond 21:10 uur geland in Kaapstad. We worden opgewacht door onze Zuid-Afrikaanse gids Hennie Pieterse die zelf afkomstig is van Port Elizabeth. Hennie heeft daar een eigen tourorganisatie: Imbizo Safaris. Rit door het donker naar Bayview Lodge in Houtbaai. Hier blijven we twee nachten. Paar biertjes en dan naar bed.

Maandag, 8 april

Motor ophalen bij containerbedrijf aan de haven. Rond 12:30 uur zitten we op de weg. Ritje naar Seinheuvel (Signal Hill), vandaar uitzicht op de stad, op de Tafelberg en Leeukop (Lion's Head). Rijden langs de Twelve Apostles, markante bergketen die deel uitmaakt van de bergketen op het schiereiland van Kaap de Goede Hoop. Deze bergrug mondt uiteindelijk uit in de Tafelberg. Anton heeft motorpech, de eerste die op de ambulance moet. Gerepareerd bij de BMW dealer in Kaapstad.

Dinsdag, 9 april

's Morgens werd de jarige Leo verrast met 'post' uit Nederland en diverse cadeaus. De route van vandaag gaat vanaf Kaapstad naar het Cedergebergte. In Wellington wordt bij een restaurantje vlak bij de kerk aan de Kerkstraat pauze gehouden. Er kunnen pannenkoekjes gegeten worden. Achteraf blijkt niet iedereen zijn pannenkoekje te hebben gehad. De rit gaat verder en circa 50 km voor Wuppertal wordt op een camping in de bergen overnacht in stenen hutjes met rieten daken (Ouwerf). Steenkoud was het er, maar een fantastische sterrenhemel en we kunnen voor de eerste keer genieten van de kookkunsten van Hennie.

Woensdag, 10 april

Vandaag technisch ritje over een rotsachtige ondergrond naar Wuppertal. Heeft veel tijd gekost. Wuppertal is een voormalige missiepost, gesticht door twee Duitse missionarissen in 1829. Tegenwoordig is het dorp een missiepost behorende tot de Moravische kerk (een protestantse variant). Vervolgens gaat de reis via de N7 naar Springbok (290 km). Daar in de Springbok Lodge overnacht en gegeten in een nabijgelegen steakhouse.

Donderdag, 11 april

Lastige tocht naar de Namibische grens. Te vaak van de motor gevallen in het decimeters dikke rulle zand. Schouder gekneusd, mijn motor op de ambulance. Dik rul zand wordt niet leuk voor mij. Komen door Eksteenfontijn en vervolgens door het Richtersveld. Via Helshoegte komen we uiteindelijk in een oude gletsjervallei met zwart gesteente. Het gesteente is zo zwart vanwege bepaalde mineralen die in het gesteente zit, vertelt Hennie. Onderweg zien we aparte bomen, kokerbomen. Op een bepaalde plaats zijn rotstekeningen te zien. Gegraveerd door de San een paar duizend jaar geleden. Veel is door toeristen vernield. Het eindpunt is Aquacade camping aan de Oranjerivier, nabij Vioolsdrift. Aan de overkant ligt Namibië.

Vrijdag, 12 april

Met wat pijnstillers achter de kiezen weer opgestapt. Noordoewer heet de grenspost aan Namibische zijde. Het invullen van formulieren en het verzamelen van stempeltjes gaat redelijk soepel. Namibië telt ongeveer 2,2 miljoen inwoners, is 22 keer zo groot als Nederland en is met 2,6 inwoners per vierkante kilometer één van de dunst bevolkte landen ter wereld (Zuid-Afrika telt 40 inwoners per vierkante kilometer). Alleen Mongolië heeft een nog kleinere bevolkingsdichtheid (2). Vanaf de grens gaat het verder naar Ai-Ais. Hier ligt het toeristisch ressort Ai-Ais Hot Springs Spa waar we de tenten opslaan, niet al te ver gelegen van Fish River Canyon. De wegen rondom Ai-Ais

zouden een paar weken geleden behoorlijk wat te lijden hebben gehad van fikse regenbuien. Van de schade was nu niet veel meer te zien. Later op de dag een bezoek aan de canyon. Ik ga met de volgauto mee, kun je meer om je heen kijken en ik had geen zin om me weer in de motorkleding te hijsen. Op de weg terug naar de camping, het begon al te schemeren, nog wat zebra's gespot.

Zaterdag, 13 april

Lange tocht naar kasteel Duwisib (450 km). We rijden onder andere door Bethanië en Helmeringhausen. We bereiken de bij het 'kasteel' gelegen camping via prachtige rode zandwegen. John de Graaff verteld later dat die rode zandwegen niet echt karakteristiek zijn voor Afrika. In het grootste deel van het continent kom je ze niet tegen. Op het eind van de dag zijn we John kwijt. Heeft hij ergens een afslag gemist. Na telefonisch contact blijkt hij een hele tijd ergens gewacht te hebben en is uiteindelijk teruggereden naar Helmeringhausen en is daar in een hotel in bed gevallen.

Zondag, 14 april

Eerst een bezoek aan het kasteel. Het is geen echt kasteel, maar een nabootsing ervan, gebouwd door de Duitse baron Hans Heinrich von Wolf rond 1908. Nu een museum en staat vol met oud meubilair, schilderijen, foto's en ander huisraad (zie ook www.farmduwisib.com). Daarna naar Sesriem, gelegen in het Namib Naukluft National Park, over rode zandwegen en grove gravel. Een springbok rende een tijd voor mijn motor uit. Een kudde oryxen, veel springbokken en een stel zebra's gezien onderweg. Het is vandaag 39 graden. Langzaam zien we de woestijn veranderen naar een woestijn met zandduinen. Er valt van alles van de motoren af: kettingkasten en achterspatborden. In Sesriem vinden we een camping met een restaurant, waar we 's avonds gaan 'skeppen' (Hennie's uitroep als het eten klaar is).

Maandag, 15 april

Heel vroeg in de morgen naar de duinen van de Namib woestijn met gids Stanley. Motoren blijken het park niet in te mogen. We racen tegen de zon. We willen de zon zien opkomen boven de zandduinen om te kunnen genieten van de geweldige kleureffecten. Onderweg springbokken, oryxen en struisvogels gezien. Helaas winnen we het niet van de zon. Desondanks zijn kleuren en uitzichten op de duinen fantastisch. Eerst bezoeken we Deadvlei, een opgedroogd meer met daarin dode bomen op een door de zon gebakken en gebarsten oppervlak. Een surrealistisch beeld. Na Deadvlei rijden we even verder naar Sossusvlei, waar een zelfde soort omgeving te vinden is.

Terug op de camping bereiden we ons voor op de rit naar Solitaire. Zien ook nog een schorpioen op onze campingplaats. Een van lichte kleur. Deze geeft volgens Hennie slechts twee uur helse brandende pijnen, terwijl de zwarte variant zorgt voor twee dagen helse pijnen. Maar je gaat er niet van dood. Het is een korte rit naar Solitaire (90 km). De thermometer geeft 44 graden aan. Het lichaamsvocht loopt zo uit je weg. Op de vlakten voor de zandduinen heb ik allemaal ronde, ovale cirkels gezien. Volgens Hennie zijn er een aantal theorieën ter verklaring: de meest geloofwaardige is dat de steriele grond werd veroorzaakt door een extreem giftige uitgestorven plant, de minst geloofwaardige is dat de cirkels worden gemaakt door (kleine) ufo's (bestuurt door hazen!).

Dinsdag, 16 april

Vandaag een aantal bergpassen gereden (Remhoogte, Gamsberg). Zelfs een tweetal beken met water erin kwamen we tegen. Achteraf ook de enige beken met water die we hebben moeten doorsteken gedurende de hele reis. Wegen waren best goed. Besloten wordt om door te rijden naar Swakopmund via Walvisbaai. Een lange rechte losse gravelweg. Het beste is om het gas erop te houden en met 100 – 110 km/h over de weg te vliegen. Af en toe staan als de gravel verandert in los zand en de motor onder je begint te kwispelen. Uiteindelijk komen we in Walvisbaai. De haven was tot 1994 een Zuid-Afrikaanse enclave in Namibië. De woestijn met zijn duinen dringt door tot vlak aan en soms over de stadsgrenzen. Het zand schijnt regelmatig te verstuiven over de asfaltweg van de

havenplaats naar Swakopmund. Met duister arriveren we in Swakopmund. Het hotel Prinzessin Rupprecht levert de bedden. Lekker koud bier en een restaurant doen de rest.

Woensdag, 17 april

Rustdag in Swakopmund. De stad werd in 1892 door de Duitsers gesticht met de bedoeling er een haven te gaan bouwen als tegenhanger voor de Britse haven in Walvisbaai. Motor gecontroleerd: banden, oliepeil, losse bouten of moeren, luchtfilter vervangen, nieuw verband aangelegd om het rechter knipperlicht voor. Een internetcafé bezocht en toevallig ook nog even kunnen chatten met het thuisfront, wat foto's verstuurd. Stadje verkend, koffie gedronken op een terras, toeristenmarkt bezocht, maar te laat voor het museum (deze stond op het punt om te gaan sluiten, een indruk is hier te krijgen: www.swakopmund-museum.de)

's Avond weer uit eten in een tot restaurant omgebouwd schip aan de kust.

Donderdag, 18 april

Via een scheepswrak en een zeehondenkolonie bij Cape Cross Bay naar Skeleton Coast Park over een zoutweg. Altijd gedacht dat zo'n weg wel voornamelijk wit zou zijn, maar nee, deze was zo zwart en glad als asfalt. Cape Cross staat bekend als het landingspunt van de eerste Europeaan op Namibische kust: de Portugees Diogo Cão in 1486. Langs de weg staan allemaal kleine tafeltjes met zoutmonsters en ander mineraalgesteente die je kunt kopen. In Swakopmund is nog permissie aangevraagd om het park binnen te mogen met motoren. Eigenlijk is het park verboden voor motoren. Toestemming wordt gekregen en later op de dag bereiken we het park en rijden het binnen via een hek met daarop grote doodshoofden gemonteerd. Het park verschilt qua omgeving niet veel van wat we gezien hebben vóór het park. Het is een woestijn. Langs de weg zien we een vervallen olieboortoren. Rij met John en Chris vooruit als we vinden dat het allemaal wat langzaam gaat vanwege de lange stop bij die boortoren. Net buiten het park bij Springbokwasser worden de tenten opgezet voor de nacht.

Vrijdag, 19 april

Via Twyfelfontein met zijn rotsgravures naar Khorixas. Bij Twyfelfontein krijgen we een (korte) rondleiding langs gravures die in een ver verleden aangebracht zijn door de San. Afbeeldingen van verschillende dieren, pootafdrukken en mensenvoeten krijgen we te zien. (meer info: <http://en.wikipedia.org/wiki/Twyfelfontein>). Met John en Chris rij ik weer vooruit en nemen de weg naar Khorixas. Dit bleek achteraf niet de geplande weg en kwamen we ergens uit op de weg tussen Khorixas en Uis. Moesten vervolgens een heel stuk terug richting Khorixas om de groep terug te kunnen vinden. Arriveerden als eersten in Khorixas, bleek iedereen de verkeerde route gevolgd te hebben behalve Paul. Onderweg hebben we een drietal struisvogels met een jonkie gezien. In Khorixas was een feestje gaande van de Swapo-partij. Morgen komt de president naar het plaatsje werd ons verteld. En dan kun je maar beter niet in de stad zijn en de presidentiële stoet niet tegenkomen op de weg. Je moet dan van de weg af en als je dat niet doet dan wordt je er wel vanaf gereden door de veiligheidsdienst (vertelt Hennie ons).

Vanaf de stad gaat de tocht verder naar een camping bij Brandberg. John en Harm missen een afslag en rijden door richting Uis. Hennie gaat ze achterna. Wij komen terecht op een onmogelijk zandpad. In diepe duisternis komen we op de camping aan. Later blijkt dat John en Harm de camping ook hebben bereikt via de andere kant over een veel betere weg. Ik vraag me af waarom we dan persé over die slechte weg moesten. Ik begin te denken dat de focus teveel op het rijden zelf ligt en liefst ook nog op lastige trajecten. Ik zie de focus liever op cultuur en natuur van het land, waarbij het offroad rijden eerder een middel is om dingen te kunnen zien die buiten het bereik van de geasfalteerde wegen liggen. Brandberg is onder andere ook beroemd vanwege een rotsschildering die zich daar bevindt: de 'white lady'. Jammer genoeg was hier nu geen meer tijd voor, dus voor info:

http://en.wikipedia.org/wiki/The_White_Lady

Zaterdag, 20 april

De tocht gaat vandaag verder via Uis en een aantal D-wegen naar Spitskoppen. Onderweg een toeristisch opzetje van Himba-mensen bezocht. Een Himba-dame voor de motor gezet en tegen betaling vastgelegd. Een armbandje van runderhoorn gekocht en weer verder. We komen vroeg aan op de camping aan de voet van Spitskoppen. Merkwaaardige langsnavelige vogel gezien (african hornbill of neushoornvogel) en een duif. Vogels zijn hier niet zo bang voor mensen en komen vrij dicht bij om de kruimels die we laten vallen op te pikken. Mooie zonsondergang over Spitskoppen waarbij de rotsen rossig kleuren. De maan komt op boven de bergen. De sterrenhemel is helder en laat weer massa's sterren zien en de melkweg.

Zondag, 21 april

Van Spitskoppen rijden we via Usakos en Windhoek over asfalt naar Marienthal (550 km). Rijden in Windhoek wat rond op het terrein van een golfclub (?). Vinden uiteindelijk toch een tankstation. Rond Windhoek zitten bavarianen langs de weg. In het Afrikaans worden die beesten bobbejanen genoemd. We passeren de Steenbokskeerkring. Dit is de hoogste breedtegraad (circa 23,5 graad) op het zuidelijk halfrond waar de zon nog loodrecht op het aardoppervlak kan staan, namelijk op 21 december. Er wordt besloten om door te rijden naar Keetmanshoop. Als de rest langs de weg nog benzine moet tanken uit de jerrycans van de volgauto die nog moet komen, rij ik met Chris alvast aan. Ik wil graag voor donker aankomen. Chris ook, die heeft geen achterlicht meer (is er ergens vanaf gevallen) en ziet niet zo goed in het donker. We komen toch nog in het donker aan (in Namibië is het al om zes uur donker), wachten op de rest en vinden ons onderkomen in de 'Central Lodge'. Gegeten wordt er in het restaurant van de lodge. Vandaag hebben we bijna 800 km gereden. Morgen gaat het verder naar de grens.

Maandag, 22 april

Via Grünau rijden we naar de kleine grenspost Onseepkans. Hier ontstaat geharrewar rond het carnet. Naar mijn mening hadden we het ding helemaal niet moeten laten zien. De motor is immers ook niet ingevoerd in Namibië via het carnet. Het politiemeisje op het douanekantoor begrijpt niets van het document en de immigratieambtenaar eigenlijk ook niet, maar wil niet te moeilijk doen en verteld het meisje het ding te stempelen. Hij wil ongestoord verder kunnen 'patiencen' op zijn computer. Ze twijfelt. Na een hoop gedoe en telefonisch contact zoeken met hogere ambtenaren, wordt uiteindelijk het export labeltje gestempeld en het import document afgescheurd. Als dat straks maar geen gesodemierter met het ADAC oplevert. De Zuid-Afrikaanse douane wist wel wat te doen. We konden door en reden over veel wasborden en pof tot Pofadder. Een pofadder is een korte wat dikkige slang die nogal lui, maar ook erg giftig is volgens Hennie. Het viel op dat de Namibische gravelwegen beter waren dan de Zuid-Afrikaanse. Volgens Hennie komt dat doordat de Namibische wegen door de overheid worden onderhouden en het onderhoud van de Zuid-Afrikaanse worden aanbesteed aan de minst biedende. Het onderhoud wordt door de aannemer vervolgens niet dan wel slecht uitgevoerd om toch nog winst te kunnen maken op de opdracht.

Dinsdag, 23 april

Van Pofadder gereden naar Pella om vervolgens over een rotsige en stenige weg richting Oranjerivier te rijden. Het ritje over de rotsen was meer trailrijden en was best leuk. Daarna veranderde de weg weer in een zandpad met diep mul zand. Ik probeer het maar weer eens. Na vijf kilometer heb ik het wel gehad. Hennie moest toegeven dat de conditie van het pad veel slechter was dan verwacht. Hij dacht geen diep zand tegen te komen. Ook Harm heeft flink moeten afzien in het zand. Onderweg komen we nog bij een dadelkweker. Het einddoel van de dag wordt niet gehaald. Uitgeput en doorweekt van het zweet wordt er gestopt op een plek aan de rivier die voldoende ruimte biedt om de tenten te kunnen opzetten.

Mensen die in de omgeving wonen, de Namakwa, moeten hier rondkomen van circa 100 euro per maand. Ze leven voornamelijk van de veeteelt. Een van de gepasseerde plaatsjes heette Witbank.

Woensdag, 24 april

Om bij de 'camping' weg te kunnen komen moet er eerst nogal wat zand worden overwonnen. We volgen de track langs de Oranjerivier nog tot een grote Melkhoutboom, vandaar gaat het terug richting Springbok. 's Avonds aangekomen in Garies in een prima guesthouse. De bediening in het restaurant is wat langzaam en niet echt voorbereid op zo'n grote groep. Leidt tot hilariteit en dat maakt het verblijf in het guesthouse best leuk. Voor de avond viel de motor hier en daar wat gerepareerd.

Beschadigingen tot nu toe knipperlicht rechts voor (gebroken steun), knipperlicht links voor (scheur in 'glas'), schaafplek op 'snavel' (lakwerk beschadiging), rechter spiegelsteun beschadigd (spiegelbevestiging afgebroken), rechter aluminiumkoffer deuk en gaatje in paneel en geschaafd, klemband rubbermof afdichting cardantunnel naar achterwiel kapot, rubbermof beschadigd.

Donderdag, 25 april

Chris, Harm, John en ik besluiten vandaag een andere route naar Calvinia te nemen dan de rest. We willen de 'pink cadillac' bezoeken, een 'museum' van motoren. Hennie rijdt met ons mee. De weg gaat over asfalt via de prachtige Vanrhynsdorppas naar Nieuwoudtville waar zich het museum bevindt. Bij een tankstation gesproken met een Mercedes dealer. Hij weet te vertellen dat GS bij die zware BMW enduro 'Geen Sand' betekent. Ze zijn eigenlijk te zwaar voor het diep mulle zand werk.

Onderweg merk ik dat ik geen achterrem meer heb. Na inspectie blijkt de remvloeistof er bij de remklauw uit te lopen. Het lek zit bij de cups op de remzuigers. In het museum, eigenlijk een garage volgestouwd met klassiekers, vind je de meest zeldzame motorfietsen terug. Zelfs een fiets met cardanaandrijving hangt er aan het plafond. De eigenaar is 'DAF-hater', leuk voor John. De eigenaar weet ook dat mijn remklauw pas weer met succes te repareren is in Kaapstad. Reparatie 'the African way' gaat volgens hem zeker niet lukken (remcups vervangen door o-ringen of garen).

Verderop in het dorp staat een caravan waar je hamburgers met (slappe) friet kunt eten. Bij de caravan staat het slachthuis waar de beste biltong van het land wordt verkocht. Althans volgens Charlie Boorman die daar geweest is en waarover een heel artikel van november 2012 aan de wand in het slachthuis hangt. Zie voor zijn verslag over zijn bezoek aan Nieuwoudtville:

<http://www.bigearth.com/extremefrontiers/south-africa/adventure/charley-boorman-log-days-4445/>

Komen lekker ontspannen en op tijd aan in Calvinia. We zetten de tenten op voor de hele groep en bezoeken vervolgens nog even het dorp.

Hoor van Chris dat het luchtruim boven Amsterdam dinsdag gesloten wordt, blijkt later wel weer mee te vallen.

Vrijdag, 26 april

Tsja, laatste gravel parcours van deze reis. Maar zonder achterrem is dat onverstandig. Je weet nooit hoe de weg uiteindelijk is. Dus op de kar met de tweewieler.

Tocht gaat naar Montagu, een toeristisch plaatsje in de wijnstreek van zuidelijk Zuid-Afrika. De R355, een gravelweg van circa 200 km moet worden afgereden. Een lange rechte weg door de Karoo, een droge woestijnachtige savanne. We komen door Springbokvlei en ergens verderop ligt ook nog Koue Bokkeveld (inspirerende namen kom je overal tegen in Zuid-Afrika). Hier wemelde het vroeger van de springbokken volgens Hennie, maar die zijn allemaal afgeschoten, net als de bizons in Amerika. De streek rond Montagu is echter weer prachtig groen. Je waant je eerder ergens in een Franse wijnstreek dan in Afrika.

Hennie vertelt over de AIDS-problemen in het land. Jonge meisjes (al vanaf zeer jonge leeftijd) worden verkracht omdat dat volgens toverdokters de genezing bij de heren zou bevorderen. Bij jonge vrouwen worden de voortanden 'verwijderd' om de man beter te kunnen plezieren. De regering probeert met voorlichting een eind te maken aan deze praktijken, maar dat zal nog een lange weg

blijken te zijn. Hennie deelt de bevolking in in swartmensen, bruinmensen en witmensen. De swartmensen zijn de bantoestammen (zoals de Xhosa en Zulu) die pas later in de historie naar zuidelijk Afrika zijn afgezakt. De oorspronkelijke bewoners, de Khoi-San (bosjesmannen, hottentotten), behoren tot de bruinmensen net als de latere Indische en Maleise immigranten, de witmensen zijn uiteraard de blanken. Volgens hem bestaat Apartheid nog steeds, maar niet als wet, maar als 'natuurlijk gevolg'.

In Montagu vinden we een toeristische camping voorzien van alle gemakken. Veel (blanke) gezinnen staan hier. Motor van de kar af. Er wordt nu alleen nog maar asfalt gereden en dat gaat best zonder achterrem.

Zaterdag, 27 april

Het is vandaag een feestdag, Nelson Mandela vrijlatingsdag. Eerst kijken we nog wat rond in het dorp. De blanken wonen voornamelijk aan de hoge kant (richting camping) van Badstraat. Daar zijn ook de restaurantjes, de duurdere winkels en sjieke huizen. De zwarten vertoeven voornamelijk aan de lage kant van de straat.

Leo moet plots eerder terug naar Nederland vanwege de situatie rond zijn schoonvader. Zijn schoonvader lag al slecht voor de vakantie. Jammer dat hij moest gaan, leuke vent. Zijn motor gaat op de kar en hijzelf wordt door Hennie naar Kaapstad, naar het vliegveld, gebracht.

Vandaag staat een korte rit op het programma naar Cape Agulhas (140 km) over asfalt. Eerst richting Bredasdorp. Onderweg weer bobbejanen gezien. In Bredasdorp eten we wat en gaan verder naar Cape Agulhas, het meest zuidelijke punt van het continent Afrika. Daar bij het monument uiteraard de nodige foto's genomen. Bij Cape Agulhas treffen de Atlantische en Indische Oceaan elkaar.

Slapen doen we in de Agulhas Country Lodge. Een dure lodge met sjiek diner, maar dat mag wel voor een keer. Diner met mosselsoep, Yellowtail vis (een vandaag gevangen Geelstaartvis) en een toetje.

Zondag, 28 april

Laatste etappe langs de kust van Agulhas naar Kaapstad. Begint goed: bij de ochtend 'briefing' wordt verteld dat er een stukje van zo'n twaalf kilometer gravel gereden wordt. Blijkt achteraf ongeveer veertig kilometer te zijn. Betrouwbaarheid van de informatie is al vaker matig gebleken. De gravel was echter goed te doen en heb de achterrem niet echt gemist.

Onderweg struisvogels in een wei gezien. Meta verliest haar uitlaatdemper. Chris en John zijn al vooruit gereden. Ik ga er maar achteraan na Paul geïnformeerd te hebben over de malheur met de demper. Met zijn drieën rijden we naar Gansbaai. Ik drink daar een cappuccino en eet een cheesecake. De groep komt vervolgens weer bij elkaar. We rijden verder richting Kaapstad en even later duikt Paul richting een vermeende beroemde wijnboer. Een automobilist moet flink in de remmen. Anderen gaan achter Paul aan en ook voor Meta moet een automobilist behoorlijk in de remmen. We staan ook op een gevaarlijk punt op de weg. Niet zo slim allemaal. John, Hennie en ik staan wat te kijken langs de weg en vragen ons af hoe lang dit gaat duren. John heeft er genoeg van en besluit verder te rijden. Ik ga met hem mee. We rijden soms langs de kust, rijden over een schitterende pas met uitzicht over de baai met voorstad Sommerset. Rijden langs de gigantische sloppenwijk in Khayelitsha gelegen in de Kaapse vlakke bij Kaapstad. Uiteindelijk arriveren we in Houtbaai en rijden vervolgens nog over Chapmans Peak Drive. We arriveren ruim een uur voor de anderen bij Bayview Lodge. De rest arriveert weer in het donker.

Hennie vertelt over de sloppenwijken en de begraafcultuur. Veel mensen willen niet weg uit de sloppenwijken omdat ze daar niets hoeven te betalen. Voor goed drinkwater wordt gezorgd en elektriciteit wordt massaal illegaal afgetapt. Voor vrouwen is het geen prettige leefomgeving, verkrachtingen komen regelmatig voor. Volgens Hennie is de begrafenis het belangrijkste mijlpaal in iemands leven, niet zijn geboorte en ook niet zijn huwelijk. Aan de begrafenis kun je zien hoe belangrijk iemand was en hoe goed hij verdiend heeft. Het wordt kennelijk erg belangrijk gevonden om dat aan het publiek te tonen. Hij is grieperig en wil graag vroeg gaan slapen. Ik trouwens ook. We

laten de pizzaboer komen. Vandaag circa 320 km gereden. Alles bij elkaar heb ik bijna 5.500 km gereden.

Maandag, 29 april

Vandaag brengen we eerst de motoren naar het containerbedrijf. We moeten een tijdje wachten op de douaneambtenaar. Gelukkig gaat dat verder soepel. John en Anton blijven nog een paar dagen in Kaapstad. Meta, John en Paul gaan hun eigen weg in de stad. De rest laat zich door Hennie afzetten bij het oude VOC fort in Kaapstad aan Strand. Het fort heeft een paar militair getinte musea: veel uniformen van Hollandse en Engelse militairen, over de strijd tussen de Khoi-San en de kolonisten en een aparte expositie over de Boerenoorlog. Het fort is tussen 1666 en 1679 door de Hollanders gebouwd en is daarmee één van de oudst overgebleven Europese bouwwerken in Zuid-Afrika. De hoofdingang bevond zich destijds vlak bij zee. Die zeegrens vind je nu nog terug in de naam Strand van de straat die vlak langs het fort gaat.

We laten ons met z'n vijven in een taxi proppen en rijden onder het genot van Afrikaanse muziek naar het Waterfront. We worden afgezet voor de deur van het prestigieuze Table Bay Hotel. Het Waterfront is de toeristische trekpleister. Daar vind je de eettentjes, barretjes en souvenirshops. Ik eet eindelijk een keer Bobotie, een typisch Kaaps gerecht.

We nemen afscheid van Anton en John en worden door Hennie naar het vliegveld gebracht. Dan begint de lange wacht tot vertrek en de lange zit in het vliegtuig naar Amsterdam.